

ဘာသာပြန် စာရေးဆရာ - Shwe Paji

ဖြိုင်ဘက်ကင်းစာအုပ်သစ်

(လုယွံ)

(Chapter 15 - 28)

စာစဉ် - ၂

Chapter 15

လျှို့ဝှက်ပေက လွတ်မြောက်အဆောင်ကို အသုံးပြု၍ ထွက်ပြေးသွားခဲ့သည်။ လုယွီက ဝေဘုရင်၏အပေါင်းအပါ တစ်သိုက်ကို သတ်ဖြတ်ခြင်း မရှိသော်လည်း သူတို့အား အနည်းငယ် ခြိမ်းခြောက်လိုက်သည်။

လုယွီက ထုတ်လွှတ်ထားသည့် သူ၏လက်ချောင်းထိပ်မှ ဆေဘာချီအား ပြန်လည်ရုပ်သိမ်း လိုက်၏။ သူ၏ခန္ဓာကိုယ် တစ်ခုလုံးသည် ဓားအိမ်မှ ဆွဲထုတ်ပြီးသည့် တန်ဖိုးကြီးရတနာ ဓားတစ်ချောင်းနှင့် တူညီနေသည်။ သူ၏သတ်ဖြတ်ချင်သည့် စိတ်ဆန္ဒများအား ပြန်လည် ရုပ်သိမ်းလိုက်ရာ ပုံမှန်အသွင်အပြင်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသည်။

"ကောင်ငယ်လေး ယွီ ... မင်း ဘယ်လိုတောင် ပြောင်းလဲသွားတာလဲ ..."

လုလမ်ရွှမ်းက တစ်စုံတစ်ခုကို ပြောဆိုချင်နေသော်လည်း သူမ တွန့်ဆုတ်နေလေ၏။ သူမက မောင်ဖြစ်သူအား ကြည့်ပြီး သူ့အကြောင်းအနည်းငယ်သာ သိရှိသေးသည်ဟု မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

သူမနီးထလာသည့် အချိန်မှစပြီး ယခုချိန်ထိ လုယွီက တုန်လှုပ်ချောက်ချားစရာ မြောက်မြားစွာအား ပေးစွမ်းနိုင်ခဲ့သည်။

အရင်ဦးဆုံး သူမနီးလာချိန်တွင် မြေပြင်ပေါ်၌ ဟိုထျန်းနဝမဆင့် ပညာရှင်များ၏ အလောင်းများအပြည့် ဖြစ်နေပြီး နန်းတော်မှ ဆရာသခင် ဝမ်းမင်သည်လည်း နဖူးအားထိုးဖောက်၍ သတ်ဖြတ်ခြင်း ခံထားရသည်။ ထိုအဖြစ်အပျက်များ အားလုံးသည် သူမအား မူးဝေစေခဲ့သည်။

အထူးသဖြင့် လုယွီက အရှေ့ပိုင်း တုန်းချန်အုပ်ချုပ်ရေးမှူး လျှို့ကုန်းကုန်း အား အနိုင်ယူလိုက်ချိန်တွင် ဖြစ်သည်။

တော်ဝင်နန်းတော်အား နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာသည်အထိ စောင့်ရှောက် ပြီးနောက် လုလမ်ရွှမ်းသည် အရှေ့ပိုင်း တုန်းချန်အုပ်ချုပ်ရေးမှူး၏ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှုများကို သိရှိထားပြီးဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ထိုကဲ့သို့ သောသူကို သူမ၏မောင်ငယ်လေးက အနိုင်ယူနိုင်လိမ့်မည်ဟု သူမမ မျှော်လင့်မိချေ။

"မမ ... ကျွန်တော်က အမြဲတမ်း ရူးသွပ်နေခဲ့မိတာ ... ဒါပေမဲ့ ကံကောင်း ချင်တော့ ဒီနေ့ ပွဲတော်မှာ အသိစိတ်တွေ ပြန်ကောင်းသွားခဲ့တယ် ... မမ ကျွန်တော့်ကို အခုထက်ပိုပြီး စိတ်မပူရတော့ပါဘူး"

လုယွီသည် ယခင်က သူ၏မိခင်အား ပြောခဲ့သည့်အတိုင်း အစ်မဖြစ်သူ အား ပြန်လည်ပြောဆို လိုက်သည်။

လုလမ်ရွှမ်းသည် လုယွီအား သံသယအပြည့်ဖြင့် ကြည့်ရှုလိုက်သည်။ ရုတ်တရက် သူမ၏မောင်ငယ်လေးထံမှ ထူးဆန်းသည့် အရိပ်အယောင်များ ထင်ဟပ်နေသည်ကို ခံစားလိုက်ရသည်။

ထိုထူးခြားသည့် ခံစားချက်မှာ တစ်ချိန်တုန်းက သူသည် ဉာဏ်ရည်နိမ့်ပါး သည့် ကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း ယခုအချိန်တွင် ကမ္ဘာကြီးကို အုပ်စိုးထားသည့် ဘုရင်တစ်ပါးကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။

ထိုခံစားချက်နှစ်မျိုးအား ကံစီမံရာဟု လက်ခံရန်မှာ လွန်စွာခက်ခဲ၏။

ရုတ်တရက် လုယွီက တစ်စုံတစ်ရာကို ခံစားမိသွားသဖြင့် လုလမ်ရွှမ်း အား ပြောကြားလိုက်သည်။

"မမ ... ကျွန်တော့်ကို ဒီနေရာမှာ ခဏစောင့်နေပါ"

လုလမ်ရွမ်းက ခေါင်းညိတ်ပြီး လုယွီက နံဘေးဘက်ရှိ သစ်သား အဆောက်အဦဆီသို့ သွားနေသည်အား ကြည့်နေလိုက်သည်။

ယခု ဝါးသစ်တောသည် ဝေဘုရင်အိမ်တော်၏ လျှို့ဝှက်နေရာ ဖြစ်လေ၏။ ဝေဘုရင်အိမ်တော်မှ အစောင့်တချို့ကိုပင် ယခုနေရာအတွင်းသို့ ခြေတစ် လှမ်းချခွင့် ပေးမထားချေ။

ယခုနေရာရှိ ကျွမ်းကျင်ပညာရှင်များ အားလုံးကို လုယွီသတ်ဖြတ်ပြီး ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ အဆောက်အအုံအတွင်းသို့ ဝင်သွားခြင်းအပေါ် မည်သည့် အတားအဆီးမှ မကြုံတွေ့ရပေ။

သစ်သား အဆောက်အဦသည် စုစုပေါင်း အထပ်သုံးထပ်ရှိသည်။ တံခါး များကိုတင်းကျပ်စွာ ပိတ်ထားပြီး ပြတင်းပေါက်များကိုမူ အနက်ရောင် အဝတ်စဖြင့် ဖုံးအုပ်ထားသည်။ အဆောက်အဦအား ကြည့်ရသည်မှာ လွန်စွာထိတ်လန့်ဖွယ် ဖြစ်နေ၏။

သစ်သား တံခါးမကြီးသည် သံသော့ခလောက်ဖြင့် သော့ခတ်ထားဆဲ ဖြစ် သော်လည်း လုယွီက မမြင်သကဲ့သို့ ပြုမူလိုက်သည်။ သူက တံခါးဆီ လျှောက်လှမ်းသွားပြီး ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ကန်ဖွင့်လိုက်၏။

ဘုန်း ...

သစ်သားတံခါးကြီးသည် တုန်ခါသွားပြီး နောက်ဆုံး၌ ပြိုလဲကျသွား သည်။ အခန်းထဲရှိ ဖြူဖျော့နေသည့် မျက်နှာများဖြင့် မိန်းမပျိုလေးများသည် ရက်တရက် ဝင်ရောက်လာသည့် လုယွီအားကြည့်နေကြပြီး သူမတို့၏ မျက်လုံးအတွင်းတွင် ကြောက်ရွံ့မှုအပြည့် ဖြစ်နေသည်။

"ဝေဘုရင်နဲ့ သူ့ရဲ့လက်အောက်ငယ်သားတွေ သေကုန်ပြီ ... မင်းတို့ အိမ် ပြန်နိုင်ပြီ"

လုယွီက အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ ပြောကြားလိုက်၏။ မိန်းမပျိုလေးများက တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အပြန်အလှန် ကြည့်နေကြပြီး မည်သူကမျှ မလှုပ်ရှားဝံ့ပေ။

လုယွီက ကူရာကယ်ရာမဲ့စွာဖြင့် စိတ်ထဲမှ သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။ ကြည့်ရသည်မှာ ထိုမိန်းမပျိုများသည် တုန်လှုပ်နေခြင်း ဖြစ်မည်။

တစ်ခဏအကြာတွင်မူ မိန်းမပျိုတစ်ယောက်က သတ္တိမွေး၍ မတ်တတ်ထရပ် လိုက်သည်။ သူမတို့အားမြင်ရသည်မှာ အခန်းအတွင်းတွင် အချိန်အတော်ကြာအောင် အကျဉ်းချခံထားရပုံ ပေါ်သည်။ တချို့ မိန်းမပျိုများ၏မျက်နှာများ ဖြူဖျော့နေပြီး အားနည်းသည့်ပုံ ပေါက်နေကာ တချို့ မိန်းမပျိုများက လမ်းလျှောက်နိုင်ရန်ပင် တစ်ယောက်ယောက်၏ အကူအညီ လိုအပ်ပေသည်။

"ဒီ ခွေးမသား ..."

လုယွီက စိတ်အတွင်းမှနေ၍ ဝေဘုရင်အား ကျိန်ဆဲလိုက်ပြီး သူ၏မျက်လုံးများတွင် သတ်ချင်ဖြတ်ချင်စိတ်များ ထင်ဟပ်လာသည်။

မိန်းမပျိုအုပ်စုသည် ကြည်ညိုလေးစားမှု အပြည့်ရှိသော အကြည့်များဖြင့် လုယွီအားကြည့်ပြီး သူ၏ရှေ့တွင် စုစည်းလိုက်ကြသည်။

"ကျေးဇူးရှင်လေး ... ကျွန်မတို့ကို ကယ်တင်တာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ... တကယ်လို့ ရှင်သာ ရောက်မလာဘူးဆိုရင် ကျွန်မတို့သေသည်အထိ ဒီ သတ္တဝါကောင်ရဲ့ညှဉ်းပန်းခြင်းကိုခံရမှာ"

လုယွီက သူ၏လက်ကို ဝှေ့ယမ်းပြီး ပြောဆိုလိုက်၏။

"ငါက ပေါ့ပေါ့ပါးပါး လုပ်လိုက်တာပါ ... မင်းတို့ကို လိုက်ရှာလို့မတွေ့ခင် ဒီနေရာက မြန်မြန်သွားကြတော့"

မိန်းမပျိုများက တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ကြည့်ပြီး သူတို့အနက်မှ တစ်ယောက်က ရဲဝံ့စွာပြောကြားကြသည်။

"ကျွန်မတို့က သခင်လေးရဲ့ကြင်နာမှုကို ဘာမှပြန်ပေးနိုင်စွမ်း မရှိဘူး ... ဒါပေမဲ့ ဝေဘုရင်ရဲ့ရတနာတွေ သိမ်းဆည်းထားတဲ့ နေရာကို သခင်လေးကို ပြောပြနိုင်ပါတယ်"

ထိုစကားဆုံးသည်နှင့် မိန်းမပျိုလေးက ဝေဘုရင်ထိုင်ခဲ့သည့် ထိုင်ခုံဆီသို့ လျှောက်လှမ်းသွား လိုက်သည်။ သူမက တိကျသည့်အစီအစဉ်ဖြင့် ထိုင်ခုံ လက်ရန်းကို ဘယ်ညာ အကြိမ်အနည်းငယ် လှည့်နေလေ၏။ ရုတ်တရက် မြေမြင်က အနည်းငယ် တုန်ခါသွားသည်။ ကုလားထိုင်က အဝေးသို့ တဖြည်းဖြည်း ရွေ့လျားသွားပြီး အနက်ရောင် ဥမင်လိုဏ်ခေါင်း ပေါ်ထွက် လာသည်။
